

Галина ГАНОВА

ПОДИР СТЬПКИТЕ
НА
ЛЯТОТО

/лирика/

София,
2004

ПОСВЕЩАВАМ
на най-скъпите ми хора,
с много обич!

ПО СТЫПКИТЕ НА ЕДНА ПОЕТИЧНА ИЗПОВЕД

Галина Ганова е авторка на две поетични книги. Всяка от тях със свои послания, свой колорит и внушения. В новата ѝ стихосбирка “Подир стъпките на лятото” откриваме възходящо развитие на поетесата – по-прецизно овладяване на стихосложението, по-многобагрена образност и тоналност. Онова, което най-напред долавяме, е стремежът на авторката да търси и открива безредно пръснатите късчета от житейския, нравствен и духовен пъзел, и да ги подреди на определените им от писаните – и неписани – закони места.

В посланията, съдържащи се в отделните творби, ще се докоснем до въпроси и проблеми, които произтичат – повече или по-малко – от битието и съзнанието на мислещия, на ранимия, с изострени сетива човек и творец. Възприятията на поетесата от видимия и невидимия свят са емоционално натоварени, озарени от мека, сгряваща светлина, нюансирани със сенки и полусенки, или излъчващи спотаена печал от неуютно устройство световен ред и още по-неуютния ни делник.

“Подир стъпките на лятото” е своеобразна лирична изповед за най-висшето човешко чувство – любовта. Стиховете за любимия са откровено затрогващи, нежни интонационно, в повечето случаи със спотаен порив или пареща болка.

Като болка в сърцето те нося,
като пареща рана от огън.
Ти си моята страст тъмнокоса,
моя луда любов, моя дрога.

В други стихотворения срещаме повече вглъбеност, терзания на духа породени от непредвидимостта – или предвидимостта – на потискащия ни делник, от постигнато и пропуснато, от желано и неосъществено. От тях усещаме, че Галина Ганова познава цената на думите, умее така да ги подреди, че да им вдъхне живот, натоварвайки ги с нравствен и социален заряд. В тях също има болка и обич, но извираща от сърцето на жената и майката, на родолюбеща и хуманиста, на човек с голяма милосърдна душевност и съпричастност към човешкото страдание и самотност.

Кротко приседнал пред грохнала
къща дядо с лулата си мъка преглъща,
ням и сирот.
Молят очите му. Песен сърцата
дреме и в стаята му, и в душата...

Но каквито и въпроси да вълнуват поетесата, каквито и конфликти да раздират човешката и творческата ѝ същност, поетичното им пресътворяване е изпълнено с тънката ѝ женска чувствителност и уязвимост. Те предопределят настроенията, желанието да познае себе си, да вникне в първопричините, които съзнателно или подсъзнателно я водят към определено действие или състояние на усещанията, на мисълта, на стремежа към красота и душевна хармония, към пълноценност на любовното преживяване, към творчество.

Заплитам нова, пъстра плетка –
над листа снежно бял стоя.
Наметка, свивка и наметка,
шептя и бримките броя.

Заплетох шарени кълбета –
конци от моята душа –
и малко помощ от небето...
И пак броя да не сгреша...

Съдържащите се в “Подир стъпките на лятото” поетични творби, открояват в голяма степен характерните, самобитните черти в поетиката на Галина Ганова. Нейната нравствена и лирично емоционална извисеност, а въздействащата образност показва, че пред нас стои поетеса със свежа и необременена чувствителност, с усет за детайла и мелодичното излъчване на словото. Вярвам, че читателите и почитателите на поезията на Галина Ганова ще преживеят съкровени мигове, докосвайки се до женската ѝ чувствителност и искреност в изповяданото.

Благовеста Касабова

**СЛАДКО
И
ГОРЧИВО**

СЛЕД ДЕВЕТ пусти зими тичане след вятъра,
след девет празни приказки за твои изневери,
след девет глътки огнени любов от кратера,
през девет планини в десета бях, но те намерих...

За девет приказни живота в райските градини
не ще се моля Богу, нека имам друг късмет:
да те обичам аз, да ме обичаш ти с години,
но да не бъдат девет, а поне... деветдесет!

ФАТА МОРГАНА *

Сънят ми спокоен след тебе избяга.
Но аз не повярвах. И стискам очи.
Сърцето ми примка болезнено стяга
и век ми се струва до първи петли.

Къде се забави? Кафето изстина.
На масата съхнат и кифлички две.
Присмя се джезвето ми: “Луда Галина!
Мираж не закусва, не пие кафе!”

*Фата моргана – мираж

СЪЛЗА

Като прашинка, грабната от вятъра,
се рея в облаците среброкоси.
Незнам къде си днес разпънал шатъра
и в безтегловност накъде се нося;

дали съм само косъм бял в косите ти,
безпътен просяк, времето изпуснал,
или съм пареща сълза в очите ти
и търсиш ме – да я изпия с устни?...

АЗ СЪМ ГАРАТА, която
те посреща всеки път.
Върнеш ли се, като злато
мокрите стъкла блестят.

Но съм спирка, на която
чакаш всеки следващ влак,
и напускаш ме, когато
някой подаде ти знак.

Аз оставам мъртва гара
с пусти, зейнали врати.
Леден дъжд гаси пожара
дето го запалваш ти!

Уморих се вече в мрака
да те чакам ден след ден...
Не, не идвай! Слез от влака
до семафора ... зелен!

АКО СЕ ВЪРНЕШ

Ако сега, изведнъж под терасата
се появиш и подсвирнеш с уста,
ако самотен приседнеш на масата –
не, не очаквай да те нагостя.

Ядките, дето ги купих до киното,
хвърлих на гарван с пера като креп.
Залеза жадно допива ми виното –
много години го пазих за теб.

Няма ги вече цветята във вазата.
В прашна завивка и чашите спят.
Неми стрелките дори се отказаха
дълги сезони и дни да броят.

Ако самотен приседнеш на масата,
свещника стар, от копнеж обгорял,
ще ти прошепне: “Изхвърлих украсата,
празника свърши, не си ли разбрал?”

ИДИЛИЯ

Далечна светлинка в Балкана мига.

Неземен кораб ли пристига
или огнище свети – дом за двама,
с една любов така голяма?...

Навярно под звездите гледат вечер
като на длан града далечен
и се целуват, сякаш в лятно кино,
и любят се след чашка вино...

На връх Балкана заведи ме
без минало, без бъдеще, без име...
В колибка и легло от слама,
с две чаши обич и мечти за двама...

“... без тебе ще бъда самотния щъркел,
умиращ в гнездото, остане ли сам.”

Цв. Илиев

КАТО СЯНКА с тебе крача
тихо в есенната шума.
С теб се смея, с тебе плача,
пазя те от лоша дума.

Сутрин с теб кафето пия.
С теб говоря, с теб се смея.
С обич слагам ти чиния
и до теб ще остаря...

Но нали съм сянка твоя —
всеки ден и час ме имаш.
В мен се вглеждай, обич моя,
докато съм още зрима.

Тук, на нашата полянка
нека дълго да сме двама,
че където няма сянка,
значи нищо, нищо няма...

АКО...

Аз можех да се влюбя в теб,
да те обикна, да съм твоя,
ако на този свят нелеп
не ме наричат “обич моя”
любими устни и очи,
в които пламнала се губя,
пред шепота им Бог мълчи...
Как мога в тебе да се влюбя?

И нека просто ти призная –
душата си им подарих –
не ми е нужна твойта стая,
ни ключ потаен, нито стих,
ни жертва, нито чужда пита,
не ме примамвай с райски плод!...

Дали да чакаш – ме попита –
навярно в някой друг живот!...

БЕЗ ТЕБ

За никъде не бързам. Ще остана.
Не ме очакваш, не тъгуваш, знам.
Дали във тази звездна нощ смълчана
си с друга или тъжен скиташ сам...

А тук, край масата, така различен,
така искрящ и шумен е светът –
разказва някой нещо с глас комичен
и бликва весело край мен смехът.

И аз опитвам с тях да се посмея.
Внимавам в разговора, но личи,
че някъде далеч, далеч се рея –
поглеждат ме учудени очи.

За никъде не бързам. Но си тръгвам
с надежда да те срещна към дома.
Излишно е да се самозалъгвам –
без теб, на тази маса, съм сама!

ДОН КИХОТ

Към вятърни мелници смело
с геройски изправено чело
размахваше своя юмрук,
дордето в една тиха есен
пръв Санчо мълвата донесе,
че жив, великана е тук.

А ти – моя рицар без броня,
захвърли доспехите, коня
и хукна сред кикот и смях...
Забрави за мен – Долцинея –
и гузно се върна в музея,
където затрупа те прах...

ЩАСТИЕТО е красива роза
разцъфтяла в моята душа.
В стих ще я възпея или в проза
и от дива радост ще крещя.

Ще краси на дните ми ревера,
ще ме къпе в райски аромат,
ще забравя болката от вчера,
ще наричам и врага си брат.

И момента няма да изпусна –
ще се смея, с мен и ти се смей,
че когато с ветровити устни
духне утре злобен суховеи,

и листенца с шепи разпилее
над прошарените ни глави,
тъжна песен с тебе ще запеем,
ала няма път назад, уви...

Прецъфти ли розата, остават
само спомени като бодли –
цял живот да помним, че тогава
истински щастливи сме били!...

КОСМИЧНО

Аз съм планета във облачна риза
нейде в небесното пъстро платно;
крехка материя и магнетизъм,
обич и болка – събрани в едно.

Ти, който идваш към мене, какво си –
нова Вселена, комета без дом;
с тази усмивка какво ли ми носиш,
звездна любов или земен погром?

Ако си просто Луна бледолика
в моята орбита ще изгориш...
Нека си с изгрева лика – прилика,
нека си Слънце, за да ме плениш!...

ДА ЗАПОЧНЕМ с тебе всичко отначало.
В някой малък и безлюден град
с криви улички и кафене заспало.
В нов реален и измислен свят.

Ще се срещнем уж съвсем, съвсем случайно
на безличния, смълчан площад.
Ще съм тайнствена, красива и незнайна.
Ти пък ще си просто непознат.

После влюбен, старомодно ще ме чакаш,
с алени цветя и нова страст.
В старо кино мойта длан ще стискаш, сякаш
съм от теб незаменима част.

Ще наемем дом с балкон, с брезичка бяла
и ще пишем своя нов романс...
Да започнем с тебе всичко отначало –
казват – всеки има втори шанс...

Галина ГАНОВА

ЛЮБОВ

Като болка в сърцето те нося,
като пареща рана от огън.
Ти си моята страст тъмнокоса,
моя луда любов, моя дрога...

Не, не искам да мисля, не смея –
ако тръгнеш, дали ще се справя,
в самотата си как ще успея
тези устни, очи да забравя?...

Като болка в сърцето те нося,
като пареща рана от огън.
Колко ясно е всичко и просто –
да живея без тебе – не мога!

ВЗАИМНОСТ

на Е.

Ако със теб сме две огледала,
които любовта огрява,
от теб към мен ще блика тя,
а аз към теб ще отразявам.

Ще идва все по-силна от преди,
ще ти я връщам удвоена,
докато станем две сърца – звезди,
пулсиращи в една вселена.

Но ако ти поглъщаш светлина
а само аз съм огледало,
ще стана въгленче без топлина,
напусто себе си раздало...

НАСТРОЕНИЯ

ВЪПРОСИ

Душата ми е развълнувано море –
кажи ми как да го закотвя в шепи?
И как дълбокото вълнение да спре,
когато го разплисква даже шепот?

А как да усмиря огромните вълни,
които в мен прииждат на талази
и без да искам се превръщат на сълзи
размили мигли, образи и фрази?

Но ако стихне притеснения ми глас
и укротя ли трескавата мисъл,
дали тогава всъщност ще съм жива аз,
или ще съм море без дъх, без смисъл?

ПУЛОВЕР ЗА ДУШАТА

Заплитам нова, пъстра плетка –
над листа снежнобял стоя.
Наметка, свивка и наметка,
шептя и бримките броя.

Заплетох шарени кълбета -
конци от моята душа -
и малко помощ от небето...
И пак броя, да не сгреша...

Пуловер, на душата нужен,
не в стъпка пачи крак, а в ямб.
За Вас плета, да Ви послужи –
но ще ви стопли ли, неznam.

Метафори ще сложа живи,
хиперболите ще спестя
и римите ще са красиви,
и с плетката си ще заспя.

Но скришом бримка ще изпусна –
пътека, брод за теб към мен,
за най-обичаните устни
и най-щастливият ми ден...

Галина ГАНОВА

ПОЛУ ЖЕНА, полу дете върви в полето сиво –
събира гъби с кошница в ръка. Мъгла попива
в изкърпена несръчно, не по мярка стара риза,
студена, рядка кал в галошите големи влиза.

Приведено, момичето, пресипнало говори:
“Стопи се лятото. В училище ще идем скоро.
И татко обеща обувки топли да ми купи
преди снега, на пътя кален, преспи да натрупа.
Откакто преди две години мама се помина
живота ми е тежък и бодлив като къпина.

Замислен мъж в крайградския квартал със бедни къщи
върви с отпуснати ръце и болката преглъща:
“Изгубих работата си дете, ботушки нови
не мога да ти купя и прости ми, че отново
мечтите ти разбити ще останат на битака...
Какво да правя, тежка е съдбата на бедняка...”

НОЩ

Нощта е... циганка с котел катран,
която скита вред откакто свят светува.
И днес дойде, когато залеза отплува,
ала в душата ми си спретна стан...

Сърцето ми се пукна – като медна кофа.
А тя не спря – небето сръчно катраноса,
реката бистра и върбите къдрокоси.
Дори заплете образа ти в черна строфа...

Но призори събра катуна, изпари се
с разрошена, прошарена коса,
когато утро с бисерна роса,
сърцето ми и теб, и свода калайдиса...

СВЕЩИЦА

Сълза подир сълза пред мен се стичат
от пламъка на празничната свещ;
към края си безславен бързо тича
един живот, така горещ!

Гори ту буйно, ту мъждука, тлее,
припламва в обич, мига в самота,
от мъка плаче, по любов повече,
топи деня ни, и нощта...

А колкото по-малко ѝ остава,
по-скъпи ни са всеки миг, сантѹм,
по-влюбени в живота сме тогава –
преди да станем прах и дим!

14.02.2003 г.

ВСЕЛЕНА

Комета без дом, като скитник наказан,
търкулна се вяло по Млечния път.
Луната е резен от пъпеш отрязан.
Звездици безчет от небето ваят.

А хората кротко в леглата си спяха
в дебели завивки под нощния хлад.
Онези от тях, дето всичко видяха
възкликнаха: “Боже, какъв звездопад!”

Вселената глуха, от студ вцепенена –
самотна старица с безброй патила,
поплака за друга Земя неродена...
Но никой от нас този плач не разбра.

СПОМЕН

В памет на баба ми Дафина
и дядо ми Ганчо

Помня есенно небе и царевична нива.
В старата каруца, под сливака там
аз, дете невръстно, чаках плахо, търпеливо...
Бях с опинци – дядо ми уши ги сам.

Баба вадеше от джоб магичен дребни сладки –
като сръчен стар вълшебник обигран.
Помня още бабините орехови ядки
в селската отрудена, но нежна длан...

Днес дойдох при вас и с мъка стара коленича.
Знам, че тук сте под улегналата пръст.
Сиво, есенно небе през ореха наднича
впил в земята корени до дървен кръст...

Ще ме топли онзи ден далечен – миг откраднат,
ще ме следва като сянка цял живот.
Сепнах се, когато нещо в шепите ми падна –
ореха, като сълза, отрони плод!

ЕТЪРА

Ще се върна в Габрово, градчето
дето Янтра гърчи се от смях.
Ще отида в Етъра, където
българския корен жив видях.

Ще ме срещне стара воденица,
ще ме спре бъривата чешма
и ще бъда местна хубавица
с либето под кичеста асма.

С пъстроцветна китка на гъдулка
до дувара ще ме чака сам,
ще ми върже от бръшляна люлка
и до мрак ще ме люлее там.

Ще красят косите ми мушкати
а щурци ще свирят стар рефрен...
Само групи с фотоапарати
ще ме връщат в моя век и ден...

СЕПТЕМВРИ

В края на лятото, прашната улица,
в село за миг опустя.
Вятър – немирник, със лакти ожулени,
гони пробити листа.

Топка забравена чака под пейката
палаво детско краче.
Вятър подритва по пътя си вейките
с тънко, пискливо гласче.

А край реката цамбуркат се жабите –
скучна е тази лъка...
Вятър подръпва полите на бабите,
вместо невръстна ръка.

Вика звънчето в училище ятото
някъде там, над града.
Селският вятър, след края на лятото,
брули самотни гнезда.

на Люсинка Чолакова

ДОГОРЯ и последния пламък
под клепачите ти. Върколак
ли отведе те в черния замък?
И къде се понесе по мрак
на душата ти бялата нишка?...
Посещавах ли родния праг
или гледаш от облачна вишка
слепотата ни, лудия бяг,
и затворници тук, в битието,
как очакваме сетния влак?...

Ако има живот на небето,
подхвърли ми, приятелко, знак!...

на К.

ИМАХ КУМИР. Нарисувах го с думи.
С негови думи от стар монолог.
Но планини и реки помежду ни
все ме деляха от моя нов Бог...

Пазех в сърцето си място за него,
както се пази икона във храм.
Аз, простосмъртна, със смачкано его,
той – златоуст, златолик, филиграм...

Но ореола съдбата събори –
тук го доведе случаен маршрут.
Господи! Щом срещу мен проговори,
мигом кумира превърна се ... в шут!

ИЗМЕНИХ ТИ, избягах в една лятна вечер.
На разсъмване утро ме срещна на път
и видях да разпуска коси отдалече
върху твойто чело, рамене, бяла гръд...

Но не спрях и последвах импулса, и още -
онзи зимен мираж и копнеж, оня зов,
оцелял край камината в зимните нощи -
все напред – към безбрежната стара любов...

Разпозна ме Нептун! И след кръгла година
поздрави ме морето с целувки безброй,
разпиля из нозете ми куп раковини,
подари ми безкрайност, вълни и покой.

А когато се върнах, прошарена есен
те завиваше с пъстро бродиран юрган.
Как тъгувах за теб, посрещни ме със песен,
прегърни ме, здравей ненагледен Балкан!

СТАРИЯТ МУЗИКАНТ

В задната стаичка, там, в тишината
малко раздърпан, виси зад вратата
прашен балтон.

В мрачния ъгъл въздъхна безславно
стар веселяк, но пресипнал отдавна –
акордеон.

Кротко приседнал пред грохнала къща
дядо с лулата си мъка преглъща,
ням и сирот.

Молят очите му. Песен сърцата
дреме и в стаята му и в душата...

Чакай живот!

ПОЖАР

Съблече август топлата си риза.
Приседна залеза на горски пън.
Сънлив гризач вечерята загриза.
Забуха бухал – време е за сън.

Моторна песен бръмна над шосето.
Лъчи надраскаха в преднощен час
сгъстени, черни сенки. От купето
изхвъркна бясно незагаснал фас.

Замятаха се огнени езици,
заблизаха изсъхнала трева.
Заблъскаха се пощурели птици
и ужас цялата гора скова.

Букаци клоните към Бог протягат –
такова бедствие от де се взе?
Но как дърво от огън да избяга
когато няма си криле, нозе?

Гори живота в огнена обсада.
Издъхват жертви в мълчалив протест,
че без вина, осъди ги наклада
една ръка с един небрежен жест!...

МАЙЧИНА ТРЕВОГА

на Цвети

С ръка ми помаха в неделният ден,
преди да заминеш далече от мен.
От родния дом полетя като птица
към нови простори, напред устремен,
с момчешки мечти и със смели зеници...

Навярно е сън. Ала утро лениво
във твоето празно легло си доспива,
а куфарът с теб е заминал на път.
Безлична е стаята ти мълчалива,
далечно и призрачно ехо – смехът.

Тревогата майчина корени пусна
в деня и нощта ми – с напукани устни
зашепна – дали не си болен заспал,
дали си завит и дали ти е вкусна
вечерята бедна в студентски квартал!...

Дори да е трудно, не спирай, и знай,
че майката чака детето докрай –
с набола брада, възмъжал ще се върнеш,
ще седнем на чашка кафе или чай –
спокойна, тогава чак, ще те прегърна!

СЪН СЪНУВА запусляла нива.
Сън прекрасен – спомен и копнеж.
Сън, където селска длан грижлива
зърно слага под ранила скреж.

И жита коси прилежно сплели
в тежки плитки с цвят на кехлибар.
В шепите си, сред зърна узрели,
устни впива младият жътвар...

А на есен плуг, по мъжки силен,
гали плодоносната и гръд...
Но на сън. А днес змия е свила
в празната и пазва змийски кът!

Бурени лицето и изпиват,
гърлото и дави се от плач,
плодородната и плът изстива...

Помощ! Доведете и орач!

66 ДУМИ ЗА ТАТКО

Шейсет и шест свещици мигат
на твой ден рожден.
Поредна страница от книга
отваряш в този ден...

Букет поднасям ти от думи –
най – мили на света –
надрасли бурени и шума,
цветя на обичта.

Наздраве! И благодаря ти
за кроткия ми сън,
за силата, за честността ти,
за слънцето навън...

С мечти за внуците невръстни
застига те зора...
Обичам те и не е късно
да ти благодаря!

09.12.2003 г.

ПОНЯКОГА от спомени боли.
Възкръсват някъде в небитието
и пръсти призрачни, като игли
безжалостно забождат във сърцето.

Заскърцва първобитния им лък
в душата ми – цигулка с тънки струни.
Въртя се в омагьосания кръг
от време и пространство помежду ни.

В главата ми, като в киносалон,
герои виртуални се завръщат
и гледам аз от стария балкон,
а холограмата – една и съща.

Сценарият опитвам да сменя,
но глухи са актьорите в ефира,
безжизнен и далечен е деня,
а спомените живи в нас пулсират...

И нека да боли – не бягай ти
от кладата на минали години –
човек без спомени и без мечти
е мъртва и чуплива раковина.

ПОДГОНИХ СЛЪНЦЕТО по стар планински гребен,
където вятърът е див, разюздан кон;
а то, от бързане, се спъна в стръмен хребет
и падна някъде... отгатык Балатон.

Но утре рано, недоспало ще изплува
край сънен фар на черноморския ни бряг;
по родните поля до тъмно ще лудува,
а сладолед ще бъде мартенският сняг...

И в моя празен дом по детски ще наднича
с разрошени врабчета на перваза, знам;
стиха ми недописан тихо ще засрича,
но няма да съм там, ах, няма да съм там!

20.03.2004 г.

Унгария

НАДЕЖДА

В деня ми изнервен и пълен с несрета
Надежда измъчена куца и крета;
душата ми храни с трохите последни
от хляба, подхвърлен за гладни и бедни...

В прогнози за слънце не вярвам отдавна.
Погачата ГОРЕ дели се по равно;
изпълват ефира фанфари и тромби,
а ДОЛУ... клошари сноват като зомби...

С оръфани дрипи си тръгна Надежда
в проливния дъжд и назад не поглежда...
Погребан е вече митът Възрожденски
и дреме прекършен духът опълченски!

Но ти прегърни ме – да бъда щастлива,
в ръцете ти нежни – когато заспивам...

МЪЖДУКА ЛАМПА в селската ни къща –
къде избяга сладкият Ви сън?
Нощта с тревожни мисли се завръща
над стихналия кладенец отвън.

Не се страхувай, мамо, ще се върна!
Приседнал, татко градове мълви
атласа шарен в шепите разгърнал
и бавно с пръст по моя път върви;

че Алпите са стръмни и високи,
Евразия огромна е за вас,
а Северно море – така дълбоко...
Не вярвайте на стария атлас!...

Горчи ви малкият отруден залък;
засяда в гърлото ви мъка, знам...
Светът е малък, ах, светът е малък,
страхът за нашите деца – ГОЛЯМ!

Холандия
15.04.2004

ЩАСТЛИВА СЪМ. Щастлива съм, защото
в любовен огън с тебе изгорях;
защото вечер свивам под крилото
главици две и блика весел смях;

защото в моя дом – крайпътна къща –
горчив и сладък залък се дели
и всеки, тук отсядал, се завръща
след жарко слънце, бури и мъгли;

защото непринудено се радвам
на чужди лаври и на скромн дар...
Живея и обичам в миг откраднат
от Времето – изконен господар!

СЕЛСКИ СЪДБИ

/поема/

Морен ден накрай полето
кити лилав минзухар.
Чезне път през ширинето,
с него – кон и каруцар.

Те назад глави обръщат
там, където черен труд
в потни ризи се превръща
от април до зимен студ.

А край пътя греят дюли.
Старци връзват кукурзяк*.
Изхабени, мокри скули
бръсне вятър северняк.

Сетни сили всеки сбира –
залеза като хлапе
затъркаля по баира
аленото си шапе.

Откъм село чу се крава
после – гладен кучи вой.
- Хайде, стига, късно става,
утре пак, о, Боже мой!

И с торбичките на рамо
тръгват си едва, едва.
Тук нощта остава само
с вълнената си каша**...

**

В полумрака, в кръчма стара
шета куцийт кръчмар.
С халба бира тук отмарят
набори по навик стар!

А в кюмбето пукат съчки –
горски разкази шептят...
И лица с дълбоки бръчки
мъжки приказки редят.

Плик размахва дядо Дино:
- От сина получих вест!
Внучето ни, там, в чужбина
днес навършило е шест!

Но не съм го виждал още –
бяло, русичко било.
Мъчно ми е, плаче нощем
Гинка в мрачното легло.

Мъка върза му езика...
- Жив и здрав да е, дано!
Дай, кръчмарю, по мастика –
да ударим по едно!

**

Куче край вратата дреме –
топли дървения праг.
Ама че проклето време,
скоро ще осъмнем в сняг!

Заговори дядо Статко:
- Сам самичък в този свят
нито хапка ми е сладка,
ни ме радва вишнев цвят!

С кучето сме си двамина –
верен, мълчалив другар.
И в съседската градина
рухва къща с катинар!

Двора в бурен се оплете,
кукумявка сви гнездо
на тавана ми от летос –
няма да е за добро!...

**

Тук, сред общата гълчава
всеки мъката теши,
търсят рамо и забрава
бедните, добри души.

Тежко клопна се вратата
под тавана почернял
и разнесе се мълвата –
дядо Петко е умрял!

Затова ли днес го няма –
цъкат всички със език!
Ех, животът е измама,
чезне като кратък миг!

- Хей, кръчмарю, дай мастика,
нека Бог да го прости!
Отърва се мъченика,
мир на белите коси!

А в кюмбето пукат съчки
горски приказки шептят.
По лица с дълбоки бръчки
тъжни мисли се четат...

**

Влачи есента къдели.
Тихо утро ромоли.
Две жени през пътя спрели
с черни, вълнени поли.

Устни шепнат през мъглата
пръсти стискат плетен шал:
- Чу ли, чу ли новината? -
Дядо Петко е умрял!

Вече сме с един по-малко.
Млади няма, ни деца!
Колко пусто, колко жалко
чезнат български селца!...

А на гробище – малцина –
с тънки лентички от креп.
- Петко, селото ни гине,
скоро ще се видим с теб!

**

Мрачен ден накрай полето
гони писък на глухар.
Чезне път през ширинето –
няма кон, ни каруцар.

А край пътя греят дюли,
бръсне вятър северняк.
Няма кой да ги обрули,
гние мокър кукурзак...

В селото се чу камбана –
плаче горко, не звъни!
- Боже, младата ни смяна
от чужбина ни върни!

* кукурзак – кукурузак, обрани кукурузени стъбла, царевичина.

** каша – вид мек, черен вълнен плат

СЪДЪРЖАНИЕ

ПОДИР СТЬПКИТЕ НА ЕДНА
ПОЕТИЧНА ИЗПОВЕД.....

СЛАДКО И ГОРЧИВО

След девет пусти зими.....
Фата моргана.....
Сълза
Аз съм гарата.....
Ако се върнеш.....
Идилия.....
Като сянка.....
Ако.....
Без теб.....
Дон Кохот.....
Щастието.....
Космично
Да започнем.....
Любов.....
Взаимност.....

НАСТРОЕНИЯ

Въпроси.....
Пуловер за душата
Полу жена.....
Нощ.....
Свещица.....
Вселена
Спомен.....
Етъра.....
Септември.....
Догоря.....
Имах кумир.....
Измених ти.....
Старият музикант.....
Пожар.....
Майчина тревога.....
Сън сънува.....

66 думи	
Понякога.....	
Подгоних слънцето.....	
Надежда.....	
Мъждука лампа	
Щастлива съм	
 СЕЛСКИ СЪДБИ /поема/.....	

Книгата излиза с любезното съдействие на:
г-н Димо Матов, д-р Соня Йорданова;
Здравко Митов, Александър Александров и Виктор
Петров, студенти в УНСС – БСФ – гр. Враца.

Благодаря на Бина Виденова
за приятелската подкрепа и съдействие.

Галина Ганова

ПОДИР СТЫПКИТЕ НА ЛЯТОТО

Стихове

Българска, първо издание
Редактор Благовеста Касабова
Художник Тасо Ганов
Предпечатна подготовка
Компютърен набор Галина Ганова
Печатни коли
Формат
Издателство
Печат

ГАЛИНА Тасова ГАНОВА – Новкиришка е родена на 12.09.1967 г. в гр. Провадия, Варненско. Живее в гр. Враца. Омъжена, с две деца. Издава е стихосбирките “Птица окрилена”, Враца, 2000 г. ; “Като миг”, изд. “Пропелер”, София, 2002 г. и “Подир стъпките на лятото”, изд. “Илинда – Евтимов”, 2004 г.

Член на СБП.